

Temesvári Nóra 7. b.

Czimra Gyula Általános Iskola, 1174 Budapest, Kép u. 14.

Kérlek, maradj még!

Ott feküdt mozdulatlanul. Mindenki könnyes szemekkel nézett le az élettelen, fal fehér nőre. Senki sem tudta, hogy valaha felébred-e még. Az én szeretett nagymamám. Emlékszem, mindig ő jött értem az iskolába, amikor anya dolgozott, szakadó esőben is az óriási esernyőjével, ami alá legalább tíz ember befért volna. Amikor bárányhimlős voltam, napokig csak velem volt, ameddig az ideje engedte. Imádott engem, és én is őt. Még mindig imádom. Biológia óra után kaptam meg a hírt, hogy a nagymama megcsúszott a boltból hazafele a jeges úton, beütötte a fejét és elájult. Amikor megtalálták teljesen kihűlt és még mindig eszméletlen volt. A fiatalember, aki hívta a mentőket, kis híján sokkot kapott, amikor meglátta nagymamát, akit a hó majdnem teljesen betemetett. Szegény papa. Ott ült némán a kórházi ágy mellett, lehajtott fejjel, a kezében egy régi fényképpel. Senki sem szólt semmit. Anya már reggel óta kórházban volt, nagyon kimerült. Apának pedig tárgyalásra kellett mennie, ezért csak én voltam ott és nagypapa. Egy ideig csöndben ültünk egymással szemben, de ez nagyon hamar kínossá vált számomra, ezért odadugtam a fejem nagypapához és halkán odasúgtam neki:

– Hozok magamnak egy kis vizet, nem kérsz valamit?

– Nem köszönöm.– rázta meg a fejét.

Megsimogattam a vállát és már ott se voltam. A büfé felé vettem az irányt, mert igazság szerint elég éhes voltam. Nem akartam egy óriási melegszendviccsel visszamenni a szobába, ezért leültem az egyik asztalhoz. Gyorsan betoltam a szendvicset, kortyoltam néhányat a vízből és visszaindultam nagymama szobájához. A 226-os szoba. Ahogy beléptem az ajtón feltűnt, hogy az ágy mellett egy sárgában pompázó nárcisz ült. Ez nagymama kedvenc virága. A csokor mellett volt az a kép is, amit korábban nagypapa szorongatott a kezében. Közelebb mentem, hogy jobban megnézhessem a régi képet. Mama és papa volt rajta még fiatalon. Megfordítottam. A hátulján volt egy dátum. Matekoztam egy kicsit és sikerült kiszámolnom, hogy ez a kép már 35 éves. Egy rövid szöveg is volt rajta: „szerelem volt első látásra. Amikor megláttalak már tudtam, mi örökké boldogok leszünk együtt, amíg a halál el nem választ. Ez a kép emlékeztet rá, hogy milyen gyönyörű voltál a találkozásunk napján, és hogy azóta semmit

nem változtál. Mindig szeretni foglak! András” kicsordult egy könnycsepp a szememből. Már értem, hogy nagypapa miért volt ennyire szomorú. Ma volt pont 35 éve, hogy találkoztak. El sem hiszem! Meg kell keresnem. Kimentem a portára megkérdezni, nem-e látta valaki nagyapókámat. Azt mondta az egyik nővér, hogy kiment levegőzni a kertbe. A hó még mindig szakadt, de azért kimentem. Leültem nagypapa mellé.

– Nagyon hideg van, Kinga kérlek, menj be.– mondta aggódva. Megráztam a fejem.

– Neked is be kéne jönnöd, ha én fázok, akkor biztosan te is. Nem kéne a mamát egyedül hagyni.

– Kinga mesélhetek neked valamit, ami a szívemhez nagyon közel áll?–kérdezte, már majdnem suttogva.

– Persze.–bólintottam.

– Mindenki tudja, milyen kíváncsi vagy, ezért már biztos megnézted a fényképet. Ma van 35 éve, hogy találkoztam az én Mártimmal. A csárdában ismertem meg – mosolyodott el.– A legjobb barátomnak ünnepeltük a születésnapját. Igazság szerint nem ment minden tökéletesen. – nevette el magát.– Nagyanyád egész este rám se nézett. Nekem persze elsőre megtetszett, és bevallom mindent megtettem a figyelméért. A legjobb táncmozdulataimmal próbáltam lenyűgözni. Gondolhatod ez mennyire sikerült. Abban a pillanatban, azon az estén, úgy gondoltam, sőt biztos voltam abban, hogy Márti nem lesz az enyém. Ugyanis a szülei bármit megtettek volna azért, hogy neki jobb élete legyen. Ezért csak egy gazdag férfihez engedték volna feleségül menni. De amint te is tudod az nem így lett. – nézett rám.

Fura módon ez az egész történet tényleg annyira mesebelinek hangzott. Mint egy régi film, amiben a hercegnő csak egy herceghez mehet hozzá. Ebben a történetben, nagymama a hercegnő, de nagypapa nem a herceg. Nagypapa a szegény paraszt legény, aki mégis kiérdemli a hercegnő kezét, és végül boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Vagy nem?

– Kérlek, folytasd. – bátorítottam nagypapát.

– Hát mi is történt ez után? Igen, szóval le akartam nyűgözni őt. Akkor készült ez a fénykép is. mint egy majom úgy táncoltam neki, és természetesen ő ki is nevetett, nem egyszer. Azt hiszem fel is adtam. Gondoltam, hogy ez az este már nem lehet rosszabb, hát kimentem a csárda melletti patakhoz. Nagyon hideg volt az éjszakai levegő, még a hó is szálingózott, pont, mint ma. Néhány hópehely a szempillámra hullott, gyönyörű volt. Ekkor jött ki utánam

a nagyanyád. Kitipegett a magas sarkú cipőjében, még mindig emlékszem rá, milyen csodálatosan nézett ki. – sóhajtott. – Még mindig csodálatos.

Egy percreg némán ültünk a padon, majd nagypapa folytatta a történetet.

– Nos, Márta kitipegett hozzám a patak partra, és a gyönyörű kék szemeit rám meresztette. Hosszú percekig nézett rám, de megcsúszott az egyik lába, és a patakba esett, engem is magával rántva. Mire sikerült kimásznunk a vízből, teljesen eláztunk, de csak nevtünk. Aznap este volt életem legszebb estéje. Ennek a felhőtlen boldogságnak hamar vége lett. Amint Márta szülei megtudták, hogy szóba mert velem állni, eltiltották tőlem. De ugyan, ez nekem nem jelentett gondot. Minden nap találkoztunk, udvaroltam neki hónapokon át, egészen az esküvőnkig. Azóta teljesen boldog vagyok vele, és remélem, hogy ő is velem. – mindketten elmorzsoltunk egy könnycseppet. Rájöttem, hogy nagypapa nagyon sokat küzdött nagymamáért, és nem veszítheti el pont ma.

– Gyere, menjünk be, nézzük meg, hogy van a nagyi. – Elindultunk a bejárat felé. A friss hó ropogott a csizmám alatt miközben sétáltam. Leráztam a cipőmről a havat, és beléptem a kórház ajtaján. Furcsa érzés keringett a gyomromban, de próbáltam nem foglalkozni vele. Belekapaszkodtam nagypapába, és a 226-os kórterem felé vettem az irányt. Ahogy beléptem az ajtón, tágra nyíltak a szemeim, és megdöbbenően néztem a mellettem álló vénembert. Soha nem vert még ilyen hevesen a szívem. A nagymamám az ágyon ült, könnyes szemekkel, kezében a régi fényképpel. Egy pillanat alatt elszálltak a rossz érzések a gyomromból, és rögtön az ágyhoz rohantam, hogy megöleljem az én egyetlen nagyim. Utánam papa, aki percekig el sem akarta engedni.

– Csak nem nélkülem akartatok évfordulót ünnepelni? – nevetett fel. Majd mindannyian együtt nevtünk, mintha semmi sem történt volna. Már nem volt mozdulatlan. Sem élettelen.

Visszakaptam az én nagymamámat, nagypapa pedig az ő imádott feleségét.